

ความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการศึกษา

สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับการเป็นนักเรียนในศตวรรษที่ 21

The school administrators challenge in educational management for people with hearing impairment and 21st century student

ปกรณ์กิตติ ม่วงประสิทธิ์*

ศิริณา จิตต์จรัส**

บทคัดย่อ

ความท้าทายในการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สำหรับผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแล้วย่อมเป็นความท้าทายยิ่งขึ้นสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาอันเนื่องมาจากอุปสรรคในการเรียนรู้ของผู้เรียนอันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการได้ยิน ความท้าทายของผู้บริหารที่จะพัฒนาผู้เรียนให้สามารถก้าวไปเป็นนักเรียนในศตวรรษที่ 21 จะต้องมุ่งเน้นทักษะ ซึ่งประกอบไปด้วย 1) ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 2) คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน 3) การสืบสอบทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยา 4) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 5) ทักษะชีวิตและความเจริญแห่งตน 6) ทักษะอาชีพ และการเป็นผู้ประกอบการ 7) ทักษะการคิดขั้นสูงและนวัตกรรม 8) การรู้เท่าทันสื่อสารสนเทศและดิจิทัล 9) การทำงานแบบรวมพลังเป็นทีม และมีภาวะผู้นำและ 10) การเป็นพลเมืองตื่นรู้ที่มีสำนึกสากล

คำสำคัญ : การจัดการศึกษา, ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน, ทักษะในศตวรรษที่ 21

* อาจารย์ ประจำภาควิชาทฤษฎีศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

** รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาการศึกษาตลอดชีวิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Abstract

The challenge for school administrators in school administration is to develop learners' knowledge, skills and desirable characteristics. With students being hearing impaired, the difficulty increases due to their learning obstacles. In order to mold students into 21st century learners, administrators should focus on helping them develop the following skills: 1) Thai Language for Communication 2) Mathematic in Everyday Life 3) Scientific Inquiry and Scientific Mind 4) English for Communication 5) Life Skills and Personal Growth 6) Career Skills and Entrepreneurship 7) Higher-Order Thinking Skill and Innovation 8) Media, Information and Digital Literacy: MIDL 9) Collaboration Teamwork and Leadership and 10) Active Citizens with Global Mindedness

Key word: School Administrators, People with Hearing Impairment, 21st century Skill

บทนำ

จากความเปลี่ยนแปลงในด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ความท้าทายอย่างหนึ่งในการจัดการศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนให้ก้าวไปสู่การเป็นผู้เรียนที่มีความรู้ สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังมีอุปสรรคในการเรียนรู้ การสื่อสาร ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการก้าวไปสู่การเป็นผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ตามเป้าหมายของรัฐธรรมนูญแห่งชาติ พุทธศักราช 2560 (สำนักงานราชกิจจานุเบกษา, 2560) มาตรา 27 ที่ว่าบุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน โดยมาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพ ได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส มาตรา 54 วรรคสาม การศึกษาทั้งปวงต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ สามารถเชี่ยวชาญได้ตามความถนัดของตนและมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ซึ่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) กำหนดหลักการสำคัญให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญคือ ยึด “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” มุ่งสร้างคุณภาพชีวิตและสุขภาวะที่ดีสำหรับคนไทย พัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีจริยธรรมและคุณธรรม พัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างมีคุณภาพ ซึ่งคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ได้กำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยรวมถึงให้สอดคล้องกับแผนในการพัฒนาประเทศและการศึกษาในปีงบประมาณ 2562 เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเข้าสู่ยุคของการเปลี่ยนแปลง ที่สำคัญในการพัฒนาประชากรวัยเรียนทุกคนและทุกกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งหมายรวมถึง กลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส ให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคม และผู้อื่น มั่นยั้ง อดออม

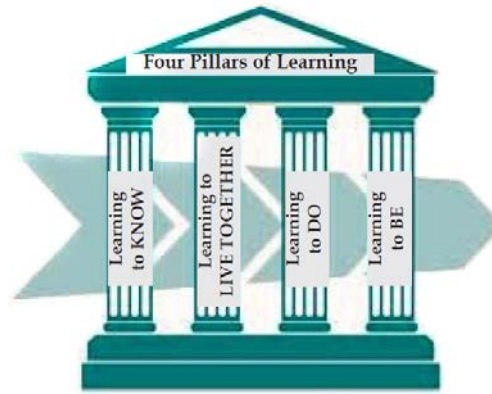
โอบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดีของชาติและพลเมืองโลกที่ดี มีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่ 3 และอนุรักษ์ภาษา ท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สู่การเป็นคนไทยและพลโลกที่มีทักษะ การคิดขั้นสูง เป็น นวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอสภาพและอุปสรรคในการก้าวไปถึงการเป็นผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเป็นความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการศึกษา และเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนให้สามารถใช้ชีวิตในบริบทและสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในอนาคต

ทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

มีนักวิชาการได้ให้ทัศนะซึ่งเกี่ยวกับทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทั้งนี้นักวิชาการต่างประเทศและนักวิชาการไทยไว้ดังนี้

Singh, Raja Roy (1991) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับมุมมองด้านการศึกษาของเอเชีย-แปซิฟิกในศตวรรษที่ ยี่สิบเอ็ด (Education for The Twenty-first Century Asia-Pacific Perspective) จากเอกสารที่นำเสนอในการประชุม ที่ได้รับการสนับสนุนจากศูนย์วัฒนธรรมการศึกษาแห่งเอเชียเพื่อการพัฒนาของยูเนสโก (Asia and the Pacific Programme of Educational Innovation for Development) พบว่าอนาคตของภาคการเมือง สังคมวัฒนธรรมและ เศรษฐกิจจะขึ้นอยู่กับความร่วมมือของนักเรียนในการคิดทบทวนการศึกษาเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ซึ่งนวัตกรรมและการค้นคว้าวิจัยจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการจัดการศึกษาที่ขาดไม่ได้ โดย อนาคตของการเรียนรู้-การเรียนการสอนจะเป็นการให้ความรู้ในระบบเปิด กล่าวคือ เป็นการร่วมกันเรียนรู้ ระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียนโดยใช้การศึกษابนฐานของความรู้ซึ่งสอดคล้องกับรายงานเรื่อง Education for Tomorrow ที่ได้รายงานต่อ The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization หรือ UNESCO ของ Delors, J (1996) ที่จัดทำโดยคณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยการศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21 ได้สรุป แนวโน้มในการพัฒนาการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ไว้ว่าประกอบไปด้วยเสาหลักสี่เสาได้แก่ 1) เรียนรู้เพื่อรู้ (Learning to Know) เป็นการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการทำงาน เช่น การเรียนรู้ ด้านการคิดคำนวณและการคิดเชิงวิพากษ์ 2) เรียนรู้เพื่อการลงมือทำ (Learning to do) เป็นการเรียนรู้ที่ มุ่งเน้นให้สามารถมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจโลกและสังคมอย่างมีประสิทธิภาพโดยเชื่อมโยงกับทักษะด้านอาชีพ และเทคนิคในการทำงาน 3) เรียนรู้เพื่อการอยู่ร่วมกัน (Learning to live together) เป็นการพัฒนาทักษะ และค่านิยมทางสังคมเช่นการเคารพและห่วงใยผู้อื่น การอยู่ร่วมกันของบุคคลอย่างสงบสุข และ 4) เรียนรู้เพื่อ จะเป็น (Learning to be) เป็นการเรียนรู้การส่งเสริมการพัฒนาคนแบบองค์รวมสำหรับการเป็นบุคคลที่ สมบูรณ์ ซึ่งรวมถึงการปลูกฝังทักษะการวิเคราะห์และสังเคราะห์สังคมด้วยตนเอง ซึ่งเสาหลักทั้งสี่ได้แสดงไว้ใน ภาพที่ 1

ภาพที่ 1 An Overview of the Four Pillars of Learning

ที่มา : SEAMEO INNOTECH. Graphics adapted from “Four Pillars of an Effective Sales Service (2011).” สืบค้นจาก http://flex.innotech.org/GURO21/module1/1_20.html วันที่สืบค้น 1/12/2561

ซึ่งต่อมา Ananiadou & Claro (2009) ได้นำเสนอ 21st Century Skills and Competences for New Millennium Learners in OECD Countries. ซึ่งกรอบแนวคิดสำหรับทักษะและสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 จะประกอบไปด้วย 3 มิติ คือ มิติที่ 1 ด้านข้อมูลสารสนเทศ (Information dimension) ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีทักษะใหม่สำหรับการค้นหาและการเข้าถึงข้อมูล มีความสามารถในการประเมินคุณค่า คัดเลือกและจัดเรียงข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน มิติที่ 2 ด้านการสื่อสาร (Communication dimension) ซึ่งเป็นมิติที่มีบทบาทสำคัญในการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนสำหรับการเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการสื่อสาร การนำเสนอข้อมูล และการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เรียนและสังคม และมิติที่ 3 คือ มิติทางจริยธรรมและผลกระทบทางสังคม (Ethics and social impact) ซึ่งในทางจริยธรรมจะประกอบไปด้วยมิตีย่อยสองส่วนคือ 1) ความรับผิดชอบในการกระทำ ซึ่งเป็นการกระทำของบุคคลที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสังคมในทางบวก และ 2) ความรับผิดชอบในการละเว้นจากการกระทำบางอย่างซึ่งเป็นการกระทำของบุคคลที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสังคมในทางลบ

ต่อมา Griffin, Patrick, McGaw, Barry, Care and Esther (Eds.) (2012) ได้นำกรอบแนวคิดของ Ananiadou & Claro (2009) มาเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์และมีรายละเอียดในหนังสือ “Assessment and Teaching of 21st Century Skills” เพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นเกี่ยวกับทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โดยกำหนดเป็น 3 ทักษะ รายละเอียดทักษะในศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียนดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายละเอียดความสามารถสำหรับทักษะศตวรรษที่ 21

3 Skill sets	Learning and innovation	Digital literacies	Life and career skills
12 components	<ul style="list-style-type: none"> • Core subjects • Critical thinking and problem solving • Communication and collaboration • Creativity and innovation 	<ul style="list-style-type: none"> • Information literacy • Media literacy • Information and communication technology literacy 	<ul style="list-style-type: none"> • Flexibility and daptability • Initiative and self-direction • Social and cross-cultural interaction

3 Skill sets	Learning and innovation	Digital literacies	Life and career skills
			<ul style="list-style-type: none"> • Productivity and accountability • Leadership and responsibility

ที่มา : Griffin, Patrick, McGaw, Barry, Care and Esther (Eds.) (2012).

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าในด้านทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม จะมีองค์ประกอบ 4 อย่างที่ครอบคลุมซึ่งประกอบไปด้วย 1) ความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ “วิชาแกน” ซึ่งเป็นความรู้ที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โดยความรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละบริบทในแต่ละประเทศ แต่จะมีความคล้ายคลึงในเรื่องของภาษา สุนทรียศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์และหน้าที่พลเมือง โดยเน้นกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะการแก้ไขปัญหา การสื่อสารและทักษะการทำงานร่วมกัน ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ซึ่งทักษะเหล่านี้เป็นหัวใจสำคัญสำหรับผู้เรียนที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว

2) ทักษะความรู้ทางดิจิทัลประกอบด้วยองค์ประกอบหลักสามประการ (1) ความรู้สารสนเทศ (Information literacy) (2) การรู้เท่าทันสื่อ (Media literacy) และ (3) ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and communication technology literacy)

3) ทักษะชีวิตและอาชีพช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการรับมือกับชีวิตที่ซับซ้อนในการใช้ชีวิตและการทำงาน เหนือกว่าความรู้ในด้านทักษะความรู้จะมีทักษะอีกทักษะหนึ่งเรียกว่า ความสามารถทางสังคมหรือ (Soft Skill) เช่น การใช้ภาษา การติดต่อสื่อสาร ความเป็นมิตร การมองโลกในแง่ดี การแสดงออกทางสังคม บุคลิก ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะนำไปปรับใช้ในการทำงานในอนาคต

สำหรับในประเทศไทย วิจารณ์ พานิช (2555) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21 ว่าสำหรับการเรียนรู้ สาระวิชาที่มีความสำคัญแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้เพื่อมีชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้แก่

1. สาระวิชาหลักที่ผู้เรียนจะต้องรู้คือ ภาษาแม่และภาษาโลก ศิลปะ คณิตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ รัฐและความเป็นพลเมืองดี

2. หัวข้อสำคัญสำหรับผู้เรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับโลก ความรู้ด้านการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการ ความรู้ด้านการเป็นพลเมืองดี ความรู้ด้านสุขภาพ และความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม

3. ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรมประกอบด้วย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรม การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา การสื่อสารและการร่วมมือ

4. ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อสาร และเทคโนโลยี ประกอบด้วยความรู้ด้านสารสนเทศ, ความรู้เกี่ยวกับสื่อ, ความรู้ด้านเทคโนโลยี

5. ทักษะชีวิตและอาชีพ ประกอบด้วย ความยืดหยุ่นและการปรับตัว การริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นตัวของตัวเอง ทักษะสังคมและสังคมข้ามวัฒนธรรม การเป็นผู้สร้างหรือผลิต (Productivity) ความรับผิดชอบ เชื่อถือได้ (Accountability) และ ภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ (Responsibility)

และถนอมพร เลหาจรัสแสง (มปป) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (21st Century Learners) ว่าผู้เรียนยุค Gen Net หรือผู้เรียนยุค Tweenies ซึ่งผู้เรียนกลุ่มนี้เกิดมาพร้อมกับยุคคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เครื่องมือสื่อสาร โทรศัพท์มือถือ และเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ โดยผู้เรียนกลุ่มนี้จะให้ความสนใจกับการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายหรือจากชุมชนรอบตัวและระบบออนไลน์ โดยมักจะเรียนรู้กับกลุ่มคนที่มีความสนใจเดียวกัน มากกว่าการเรียนรู้จากผู้สอน คุณลักษณะจำเป็น 8 ประการของผู้เรียนกลุ่มนี้ประกอบด้วย 1) ความรับผิดชอบและพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้ (Autonomous Learning) หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ การวางแผนการเรียนรู้ การรู้จักวิธีการให้ไปถึงเป้าหมาย และความมีวินัยในการเรียนรู้ 2) ทักษะด้านการคิด (Thinking Skill) หมายถึงผู้เรียนสามารถพัฒนาและได้รับการฝึกฝนทักษะการคิดอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้สามารถคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3) ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Collaborators) หมายถึงการที่ผู้เรียนมีความสามารถในการประสานงานกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี มีทักษะในการเป็นผู้นำและผู้ตามได้เป็นอย่างดี 4) ทักษะในการสืบเสาะค้นหา (Enquirers) หมายถึง การที่ผู้เรียนมีคุณลักษณะของการเป็นนักสำรวจที่ดี ชอบที่จะศึกษาค้นคว้าสิ่งต่างๆ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานของตน 5) ความกระตือรือร้น (Active Learners) หมายถึง การที่ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้เรียนในลักษณะเชิงรุก รู้จักถาม/ตอบคำถามในบริบทที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ 6) ทักษะพื้นฐานด้านไอซีที (ICT Skills) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสื่อสารโทรคมนาคมในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 7) ทักษะในด้านการใช้ภาษาสากล (Second Language Skills) หมายถึงการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือภาษาหลักของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี 8) ความสนใจในวัฒนธรรม (Engaged with Cultures) และตระหนักถึงความเป็นไปในโลก (World Awareness) หมายถึงการปลูกฝังให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่ใส่ใจและเห็นคุณค่าในวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อจะได้สามารถเปรียบเทียบความเหมือนหรือแตกต่างกับสังคม/โลกรอบตนเองได้

สำหรับไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2557) ได้กล่าวถึงทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ผู้เรียนจะต้องมีทักษะ 7 กลุ่มหลักประกอบด้วย 1) ทักษะทางด้านเทคโนโลยี 2) ความสนใจใคร่รู้และมีจินตนาการ 3) การคิดวิจารณ์ญาณ และการแก้ปัญหา 4) ความคิดสร้างสรรค์และพัฒนานวัตกรรม 5) ทักษะในการสื่อสารและร่วมมือกัน 6) การคิดในเชิงธุรกิจและทักษะประกอบการ 7) ทักษะการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรมและการสนใจต่อโลก

และคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (อ้างถึงในสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) ได้เสนอสมรรถนะหลักของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งกำหนดสมรรถนะหลัก 10 สมรรถนะโดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มประกอบด้วย 1) คนไทยฉลาดรู้ (literate Thais) มี 4 สมรรถนะคือ (1) ภาษาไทยเพื่อการ

สื่อสาร (Thai Language for Communication) (2) คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน (Mathematic in Everyday Life) (3) การสืบสอบทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยาศาสตร์ (Scientific Inquiry and Scientific Mind) และ (4) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) 2) คนไทยอยู่ดี มีสุข (Happy Thais) มี 2 สมรรถนะหลักคือ (1) ทักษะชีวิตและความเจริญแห่งตน (Life Skills and Personal Growth) และ (2) ทักษะอาชีพและการเป็นผู้ประกอบการ (Career Skills and Entrepreneurship) 3) คนไทยสามารถสูง (Smart Thais) มี 2 สมรรถนะหลักคือ (1) ทักษะการคิดขั้นสูงและนวัตกรรม (Higher-Order Thinking Skill and Innovation) และ (2) การรู้เท่าทันสื่อสารสนเทศและดิจิทัล (Media, Information and Digital Literacy: MIDL) 4) พลเมืองไทย ใส่ใจสังคม (Active Thai Citizens) มี 2 สมรรถนะคือ (1) การทำงานแบบรวมพลังเป็นทีม และมีภาวะผู้นำ (Collaboration Teamwork and Leadership) และ (2) การเป็นพลเมืองตื่นรู้ที่มีสำนึกสากล (Active Citizens with Global Mindedness)

จากทักษะในการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ของนักวิชาการที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีหลายๆทักษะที่มีความสอดคล้องกันเช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ไขปัญหา การคิดเชิงสร้างสรรค์ คิดเชิงนวัตกรรม ความเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความร่วมมือและความเป็นผู้นำ การรู้จักและทักษะการใช้เทคโนโลยีและความเท่าทันสื่อ ทักษะอาชีพและการเรียนรู้ ความมีคุณธรรม จริยธรรมขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่

ตารางที่ 2 ตารางวิเคราะห์ทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

	3R			ทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 3R 8C							
	Reading- อ่านออก	(W)riting- เขียนได้	(A)ritmetics- คิดเลขเป็น	Critical Thinking and Problem Solving: การคิดอย่าง มี วิจารณญาณ แก้ปัญหา ได้	Creativity and Innovation: คิดอย่าง สร้างสรรค์ คิดเชิง นวัตกรรม	Cross-cultural Understanding: ความเข้าใจความ แตกต่างทาง วัฒนธรรม กระบวนการคิด ข้ามวัฒนธรรม	Collaboration teamwork and leadership: ความร่วมมือ การทำงานเป็น ทีม และภาวะ ผู้นำ	Communications and media literacy: ทักษะในการสื่อสาร และการรู้เท่าทันสื่อ	Computing and ICT literacy: ทักษะการใช้ คอมพิวเตอร์ และกร รู้เท่าทัน เทคโนโลยี	Career and learning skills: ทักษะ ทาง อาชีพ และการ เรียนรู้	Compassion: มีคุณธรรม มี เมตตา กรุณา มีระเบียบวินัย ซึ่งเป็น คุณลักษณะ พื้นฐาน
แนวคิดทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21	-	-	-	/	/	/	/	/	/	/	/
Raja Roy Singh (1991)	-	-	-	/	/	/	/	/	/	/	/
Delors(1996)	-	-	-	/	/	/	/	/	/	/	/
Ananiadou&Clard(2009)	-	-	-	/	/	/	/	/	/	/	/
Griffin, Patrick, McGaw, Barry, Care and Esther (Eds.) (2012).	-	-	-	/	/	/	/	/	/	/	/
วิจารณ์ พานิช (2555)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
ถนอมพร เลาทงรัตน์แสง (ฉบับ)					/	/	/	/	/	/	/
ไพฑูริย์ สินลารัตน์ (2557)				/	/	/	/	/	/	/	/
คณะกรรมการอิสระเพื่อ การปฏิรูปการศึกษา (2561)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

ความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับการเป็นผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

ความท้าทายของผู้บริหารสถานศึกษาในฐานะที่เป็นผู้ขับเคลื่อนและเป็นกลไกสำคัญในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและมีประสิทธิผล โดยความสำเร็จจากการจัดการศึกษานั้นจะเห็นได้จากพัฒนาการด้านความรู้และทักษะในด้านต่างๆของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ เอกชัย คำผล (2558) ที่ได้ศึกษาการบริหารระบบคุณภาพที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียน และพบว่าการบริหารงานคุณภาพของโรงเรียนจะส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนทั้งในเรื่องของสุขภาวะที่ดีและมีสุนทรียภาพ ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ผู้เรียนมีทักษะที่ดีในการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีเจตคติที่ดีในการทำงาน ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ที่ดี มีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้ และมีกระบวนการคิดที่เป็นระบบ และสอดคล้องกับรัตนา ดวงแก้ว, กุลชลี จงเจริญและชูชาติ พวงสมจิตร (2560) ที่กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษาว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียนและส่งผลให้เกิดความพึงพอใจของผู้ปกครองและชุมชน แต่ด้วยข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการก้าวไปถึงการเป็นผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีหลายปัจจัยตามกรอบแนวคิดของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (อ้างถึงในสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) และปัจจัยสำคัญประกอบด้วย

- 1) ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (Thai Language for Communication) เป็นที่ทราบกันแล้วว่าภาษาแม่ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นคือภาษามือ (Sign language) ซึ่งเป็นอวัจนภาษา (Nonverbal Communication) เป็นการสื่อสารที่ไม่ได้ใช้การฟัง การอ่านตัวหนังสือ การเขียน และการพูด แต่เป็นการใช้สีหน้า ท่าทาง หรือการใช้สัญญาณต่างๆเพื่อแสดงออกให้ผู้อื่นทราบถึงสิ่งที่ผู้สื่อสารต้องการโดยผู้รับสารและผู้ส่งสารมีความเข้าใจเป็นความหมายเดียวกัน สำหรับภาษาไทยถือได้ว่าเป็นภาษาที่สองสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ โสภณ ชัยวัฒน์กุลวานิช (2560) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งพบว่าในด้านภาษานั้น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาไทย ทั้งการอ่านการเขียน แต่ไม่เหมาะสมกับระดับและวัยเดียวกัน เมื่อเทียบกับนักเรียนทั่วไปซึ่งปัญหาความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาไทยทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในระดับที่สูงขึ้น นักเรียนไม่สามารถอ่านหนังสือ หรือเอกสาร ข้อสอบที่เป็นภาษาไทยให้เข้าใจได้ และนักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาไทยที่เป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทยได้ ซึ่งสอดคล้องกับสายทิพย์ ปิ่นเจริญ (2558) ที่ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายกับพนักงานสอบสวน ซึ่งพบว่า คนพิการทางการได้ยินจะไม่สามารถสื่อสารหรือถ่ายทอดข้อมูลในสิ่งที่ตนต้องการ

ถ่ายทอด ทั้งนี้เกิดจากความแตกต่างของรูปแบบการใช้ภาษามือ ทั้งที่เป็นภาษามือท้องถิ่น ภาษามือที่ใช้ร่วมกันตามโรงเรียน ภาษามือไทย ซึ่งภาษามือแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกันในด้านไวยากรณ์ เช่น รูปแบบภาษามือตามภาษาพูด รูปแบบภาษามือที่ใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้นมาใช้แล้วนำคำต่างๆมาเรียงต่อกันให้เป็นรูปประโยค

2) คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน (Mathematic in Everyday Life) การเรียนการสอนในด้านคณิตศาสตร์เกิดจากความไม่เข้าใจหลักการและทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ซึ่งมีความซับซ้อนเกินกว่าที่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะทำความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับHeward (อ้างถึงในมิลวัลลีย์ ธรรมแสง, มปป) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบปัญหาในการเรียนเกือบทุกรายวิชาโดยเฉพาะด้านการอ่าน คณิตศาสตร์ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต่ำกว่านักเรียนทั่วไปในวัยเดียวกัน และสอดคล้องกับ อังคณา พลังกูร (2541) ที่กล่าวว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความจำในด้านการจำรูปแบบดีที่สุดในด้านที่ด้อยที่สุดคือการจำตัวเลข

3) การสืบสอบทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยาศาสตร์ (Scientific Inquiry and Scientific Mind) ซึ่งการเรียนการสอนในด้านวิทยาศาสตร์มีความสำคัญเนื่องจากเป็นกระบวนการที่จะได้สังเกต ทดลอง เกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติที่อยู่รอบตัวของผู้เรียนแต่พบว่าผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังขาดทักษะทางวิทยาศาสตร์ ไม่สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้หรืออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชูติมาธนะมาเส (2560) ที่ได้ศึกษาการใช้แนวคิดทฤษฎีเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้รายวิชาวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีคะแนนการเรียนรู้ไม่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 80 จากผู้เรียนทั้งหมด

4) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นเรื่องของภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินภาษาแรกที่ใช้ในการสื่อสารคือภาษามือ ภาษาที่สองในการสื่อสารและเรียนรู้คือภาษาไทย สำหรับภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นภาษาที่สามสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สอดคล้องกับ สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2548) ที่สรุปไว้ว่านอกจากการสื่อสารด้วยภาษามือซึ่งนับเป็นภาษาแรกของคนหูหนวกแล้ว “คนหูหนวกมักศึกษาภาษาหนังสือของชาติเป็นภาษาที่สอง” ซึ่งการสื่อสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษจะขึ้นอยู่กับคนหูหนวกแต่ละคนซึ่งมีความชำนาญแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษา การฝึกฝน และประสบการณ์ คนหูหนวกจะเรียนรู้และสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างจำกัด ในประเด็นของภาษามือถ้าหากเป็นภาษามือที่ใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติก็จะมีภาษามือที่หลากหลายในการสื่อสารเช่น ภาษามือ“ออสแลน”(Auslan) ของประเทศออสเตรเลีย, ภาษามือสากลเรียกว่า ไอเอส (International Sign : IS), American Sign Language (ASL) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งในแต่ละรูปแบบก็มีความแตกต่างกันในรายละเอียด

5) ทักษะชีวิตและความเจริญแห่งตน (Life Skills and Personal Growth) เป็นทักษะขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นก็พบว่ายังขาดทักษะในการดำรงชีวิต สอดคล้องกับปีไลร์ตัน ทองอุไรและเหม มณีมั่งคั่ง (2551) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยประยุกต์ใช้หลักศาสนาและวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมทั้งในเชิงบวกและทางลบ ตัวอย่างการปรับตัวทางสังคมในเชิงลบได้แก่ การคิดถึงครอบครัวเมื่ออยู่หอพัก ส่วนตัวอย่างการปรับตัวทางสังคมในเชิงบวกได้แก่การที่นักเรียนอยู่ในชุมชนของคนหูหนวกโดยมักชวนเพื่อนพูดคุยเรื่องตลกและการแก้ไขความเครียดโดยการนั่งสมาธิ สอดคล้องกับ International Labour Organization (2550) ที่สรุปไว้ว่างานที่มีคุณค่าและการสร้างคุณประโยชน์ทำให้คนพิการสามารถบรรลุความปรารถนาของตน ทำให้สถานะความเป็นอยู่ของตนดีขึ้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆในสังคมมากขึ้น การทำให้ประเด็นเรื่องความพิการรวมอยู่ในนโยบายและกฎหมายแรงงาน รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย และการใช้นโยบายที่เกี่ยวกับความพิการที่มีอยู่แล้วอย่างมีประสิทธิภาพและการให้เกิดความเสมอภาคทางโอกาสในการจ้างงานและการฝึกอบรมทำให้เกิดสังคมแห่งการมีส่วนร่วมและเศรษฐกิจที่รวมคนพิการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของระบบในประเทศไทย

6) ทักษะอาชีพและการเป็นผู้ประกอบการ (Career Skills and Entrepreneurship) ด้านทักษะอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยปกติสถานศึกษาได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านอาชีพให้กับนักเรียนในลักษณะของชุมนุมหรือกลุ่มสนใจ นักเรียนสามารถปฏิบัติและทำงานอาชีพได้ตามความสนใจของตนแต่ยังพบว่าด้านการเป็นผู้ประกอบการสถานศึกษาและผู้เรียนยังไม่สามารถบรรลุความเป็นผู้ประกอบการได้เนื่องจากสถานศึกษาเป็นองค์กรการศึกษาที่ขาดประสบการณ์ในการทำงานเชิงธุรกิจ ประกอบกับบุคลากรรวมถึงตัวผู้เรียนเองก็ไม่มีประสบการณ์ ซึ่งมีบางสถานศึกษาที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนก้าวไปถึงการเป็นผู้ประกอบการได้จากกระบวนการเรียนการสอนแบบทวิภาคี คือเรียนทั้งวิชาการในสถานศึกษาและเรียนรู้อาชีพจากสถานประกอบการจริง สอดคล้องกับปกรณ์กิตติ ม่วงประสิทธิ์ (2560) ที่ศึกษาปัญหาในการบริหารจัดการสถานศึกษาเพื่อการมีงานทำของคนพิการทางการได้ยิน และพบว่าขาดความชัดเจนในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในด้านวิชาการ งบประมาณ บริหารงานทั่วไป และบริหารบุคคลทำให้การบริหารสถานศึกษาขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติและไม่สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

7) ทักษะการคิดขั้นสูงและนวัตกรรม (Higher-Order Thinking Skill and Innovation) เป็นทักษะที่สำคัญในการทำงานซึ่งพบว่าเป็นข้อจำกัดในการทำงานเชิงสร้างสรรค์สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสอดคล้องกับ Laurent, A T.G. (2014) ที่ได้ศึกษาการวิเคราะห์ทักษะการแก้ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า จากการทดสอบการแก้ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแสดงให้เห็นว่าไม่มีแนวโน้มที่ชัดเจนในความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเลย แต่

ความสามารถจะแสดงให้เห็นแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กแต่ละคน และจะขึ้นอยู่กับความสามารถของครูในการคิดกระบวนการพัฒนาทักษะการสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้มีโอกาสได้คิดแก้ไขปัญหาที่เหมาะสม

8) การรู้เท่าทันสื่อสารสนเทศและดิจิทัล (Media, Information and Digital Literacy: MIDL) Harris, M. (2015) ได้ศึกษาผลกระทบของเทคโนโลยีใหม่ต่อความสำเร็จในการรู้หนังสือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่าทักษะการอ่านการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีผลต่อการเลือกใช้เทคโนโลยี เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นความเข้าใจสิ่งที่นักเรียนจะเรียนรู้ ครูและผู้ปกครองมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการให้คำแนะนำในการเลือกใช้เทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับ Andrews, J. (2012) ที่ได้ศึกษาความต้องการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งพบว่าสิ่งสำคัญจากการดูสื่อเทคโนโลยีของคนหูหนวกที่มีภาพและวีดิโอ นั้น ทักษะสำคัญที่สุดคือการที่คนหูหนวกสามารถอ่านและทำความเข้าใจกับตัวหนังสือทั้งในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ หรือข้อความบนเว็บไซต์ต่างๆหรือแม้แต่ข้อความตัวอักษรในวิดีโอ (Video Caption) ได้

9) การทำงานแบบรวมพลังเป็นทีม และมีภาวะผู้นำ (Collaboration Teamwork and Leadership) เป็นข้อจำกัดสำคัญของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเนื่องจากความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นระหว่างผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเองเนื่องจากความแตกต่างของภาษามือและความเข้าใจในภาษาไทย หรือแม้แต่การปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีการได้ยินซึ่งภาษาไทยเป็นภาษาสำคัญในการปฏิสัมพันธ์ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อที่ 1 และ 2 ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานเป็นทีมที่ต้องการความร่วมมือกัน รวมไปถึงการแสดงภาวะผู้นำ และความไว้วางใจ ความเชื่อใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีต่อคนที่มีการได้ยินทั่วไป การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียนทุกคน แต่เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ทั้งเพศ อายุ ภูมิฐานะ สถานภาพทางครอบครัวก็เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงออกของแต่ละบุคคลซึ่งการทำงานเป็นทีมเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลให้มีความร่วมมือและความเข้าใจกันในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล ซึ่งสอดคล้องกับลำเทียน เผ้าอาจ (2559) ที่ได้ศึกษาการทำงานเป็นทีมของข้าราชการครูในโรงเรียนขยายโอกาส อำเภอเมืองตราด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตราด ซึ่งพบว่าการทำงานเป็นทีมของครูเป็นการเสริมสร้างให้ทุกคนในทีมมีเป้าหมายในการทำงานเป็นเป้าหมายเดียวกัน ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การมีส่วนร่วมการยอมรับนับถือ และเกิดการสื่อสารอย่างเปิดเผยระหว่างสมาชิกในทีม

10) การเป็นพลเมืองตื่นรู้ที่มีสำนึกสากล (Active Citizens with Global Mindedness) เป็นทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิตในสังคมของคนทุกคนและเตรียมพร้อมในการก้าวไปสู่ความเป็นพลเมืองโลก ในประเด็นดังกล่าว ธัญวลัย จารุเฉลิมรัตน์ (2553) ที่ได้ศึกษาการสร้างตระหนักรู้ในสิทธิและโอกาสทางสังคม

ของคนพิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว พบว่าคนพิการมีกระบวนการสร้างความตระหนักในสิทธิและโอกาสทางสังคมของคนพิการ โดยเริ่มจากการมองคนพิการในด้านบวกเอง และมีความพยายามที่จะก้าวผ่านความพิการของตนเองโดยเปิดโอกาสในการเข้าสู่สังคมโดยสังคมเปิดโอกาสและเอื้ออำนวยความสะดวก สร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับคนพิการ การเข้าร่วมสังคมโดยมีความเท่าเทียมและได้รับการสนับสนุนจากทางเครือข่ายสังคม การแลกเปลี่ยนความรู้และเจตคติระหว่างคนพิการด้วยกันเอง โดยคนพิการมีความคาดหวังสำคัญคือ ความต้องการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างยั่งยืน เพื่อการสร้างโอกาสให้สังคมได้เข้าใจในความต้องการของคนพิการ รวมทั้งการมีบทบาทของคนพิการในการกำหนดนโยบายเพื่อการสร้างองค์ความรู้ด้านสิทธิคนพิการในรูปแบบทางสังคม (Social Model) และสอดคล้องกับ มยุรี ผิวสุวรรณ, ดารณี สุวพันธ์, วิไลภรณ์ ไครต บึงแก, Karen Heinicke-Motsch, Bamey Mcglade และ ปิยมาส อุมัษเฐียร (2556) ที่กล่าวว่า การที่คนพิการได้อยู่และมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตทางสังคมของครอบครัวและชุมชนของตนเองถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาของบุคคล ทั้งนี้เพราะโอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมมีผลอย่างมากต่อ อัตลักษณ์และความเคารพตนเอง คุณภาพชีวิตและสถานะทางสังคมของบุคคลนั้นๆ แต่เนื่องจากคนพิการต้องประสบอุปสรรคหรือสิ่งขวางกั้นต่างๆจากสังคมเช่นสถานที่ต่างๆทั้งภาครัฐและเอกชนไม่ได้ออกแบบมาสำหรับคนพิการจึงไม่สามารถเข้าถึงได้ หรือช่องทางในการเข้าถึงข้อมูลของคนพิการทางการมองเห็นที่จะต้องใช้อักษรเบลล์ หรือคนพิการทางการได้ยินต้องมีล่ามภาษามือเป็นต้น จึงทำให้มีโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมค่อนข้างน้อย

บทสรุป

จากสมรรถนะหลัก 10 สมรรถนะที่กล่าวมาข้างต้นที่มีความสำคัญต่อการเป็นผู้เรียนของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในศตวรรษที่ 21 จะเห็นได้ว่าในเรื่องของภาษาและการสื่อสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในด้านการอ่าน และการเขียนเป็นเรื่องหลักของผู้บริหารสถานศึกษาในการสร้างกระบวนการเพื่อพัฒนาผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประเด็นต่อมาคือเรื่องของการใช้ทักษะการคิดขั้นสูงและนวัตกรรม การเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การรู้เท่าทันสื่อสารสนเทศและดิจิทัล ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานในการใช้ชีวิต ทั้งการเรียน การดำรงชีวิตประจำวันของผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ที่ได้รับจากทักษะดังกล่าวนำไปประยุกต์ใช้ และที่สำคัญซึ่งเป็นทักษะส่วนบุคคลของผู้เรียนเช่น ทักษะชีวิตและความเจริญแห่งตน ทักษะการทำงานแบบรวมพลังเป็นทีมและมีภาวะผู้นำ การเป็นพลเมืองตื่นรู้ที่มีสำนึกสากล ซึ่งทักษะข้างต้นเป็นทักษะที่จะเติมเต็มความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในการเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการทำงานและการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข และทักษะสำคัญสุดท้ายที่ถือว่าเป็นเป้าหมายในการจัดการศึกษาของสถานศึกษาและผู้บริหารคือ การที่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีทักษะอาชีพ สามารถคิดวิเคราะห์

และเรียนรู้โดยกลุ่มอาชีพหรือชุมชนเพื่อการพัฒนาตนเองและอาชีพที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและสามารถก้าวไป
ถึงขั้นของการเป็นคนที่มีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 ต่อไป

บรรณานุกรม

- ชุตินาทร นมะมาเส. (2560). *การใช้แนวคิดทฤษฎีปัญหาเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้รายวิชาวิทยาศาสตร์สำหรับ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต).
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
ถนอมพร เลหาจรัสแสง. (มปป). *ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เพื่อการพัฒนาอาจารย์ของ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. เชียงใหม่: สำนักบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธัญวลัย จารุเฉลิมรัตน์. (2553). “การสร้างความตระหนักในสิทธิและโอกาสทางสังคมของคนพิการทางร่างกาย
และการเคลื่อนไหว”. (วิทยานิพนธ์ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ปกรณ์กิตติ ม่วงประสิทธิ์. (2560). *รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษาเพื่อการมีงานทำของคนพิการทางการ
ได้ยิน*. MFU Connexion: *Journal of Humanities and Social Sciences*. 5(2), 156-177
- ไพโรจน์ ทองอุไรและเหม มณีมั่งคั่ง. (2551). *การพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินโดยประยุกต์ใช้หลักศาสนาและวัฒนธรรมท้องถิ่น* (รายงานการวิจัย). คณะ
พยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2557). *ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21: ต้องก้าวให้พ้นกับดักของตะวันตก*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัย
ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- มยุรี ผิวสุวรรณ, ดารณี สุวพันธ์, วิไลภรณ์ ไครตบึงแก, Karen Heinicke-Motsch, Bamey Mcglade และ
ปิยมาส อุมัษฐีชัย. (2556). *CBR Guidelines ขององค์การอนามัยโลก ฉบับภาษาไทย
(Community Based Rehabilitation)*. กรุงเทพฯ: พรีเมียม เอ็กซ์เพรส.มลิวัลย์ ธรรมแสง.
(มปป). *คนหูหนวก: ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและระบบวิธีสอน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวน
ดุสิต
- รัตนา ดวงแก้ว, กุลลณี จงเจริญและชูชาติ พวงสมจิตร์. (2560) การวิจัยติดตามผลการดำเนินการศึกษานอก
ระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ. *Veridian E-Journal,
Silpakorn University*. 10(1), 90-110

- ลำเทียน เผ่าอาจ. (2559). “การทำงานเป็นทีมของข้าราชการครูในโรงเรียนขยายโอกาส อำเภอเมืองตราด
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตราด.” (งานนิพนธ์สาขาการบริหารการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2548). *คู่มือสื่อสารเรื่องสุขภาพด้วยภาษามือไทย*. กรุงเทพฯ:บริษัท
บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- สายทิพย์ ปิ่นเจริญ. (2558). “ปัญหาอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
กับพนักงานสอบสวน : กรณีศึกษาสถานีตำรวจในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร.” (สารนิพนธ์สาขาวิชา
การบริหารงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). *นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐานปีงบประมาณ พ.ศ. 2562*. สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2562 สืบค้นจาก
<https://www.obec.go.th/wp-content/uploads/2018/10/OBECPolicy62.pdf>
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560-2564*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานราชกิจจานุเบกษา. (2560). *กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560*.
กรุงเทพฯ: บริษัท ไฮเอ็ดพิมพ์ลิซซิ่ง จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). แนวทางการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสมรรถนะหลักที่จำเป็นต่อชีวิต.
วารสารการศึกษาไทย. 15(147), 7-8.
- โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. “รายงานการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา
ครั้งที่ 2 (หน้า 85-93).” มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เอกชัย คำผล. (2558). “การบริหารระบบคุณภาพที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1.” (วิทยานิพนธ์สาขาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัย
ศิลปากร).
- อังคณา พลังกูร. (2541). “ผลการทดลองใช้กิจกรรมเขียนภาพพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี.” (วิทยานิพนธ์สาขาจิตวิทยาการ
แนะแนว, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- Ananiadou, K., & Claro, M. (2009). *21st Century Skills and Competences for New Millennium
Learners in OECD Countries*. OECD Education Working Papers, No. 41. Paris: OECD
Publishing.

- Andrews, J. (2012). *Digital Books and Signing Deaf Readers*. (last accessed 03/12/2018). Available from <http://www.lifted-up.org/jdet/Andrews2.pdf>.
- Delors, J. (1996). *Education for Tomorrow*. Paris: United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization.
- Harris, M. (2015). *The Impact of New Technologies on the Literacy Attainment of Deaf Children*. *Top Lang Disorders*. 35(2), 120-132
- Griffin, Patrick, McGaw, Barry, Care, Esther (Eds.). (2012). *Assessment and Teaching of 21st Century Skills*. Springer Netherlands Publisher.
- International Labour Organization. (2550). *การเข้าร่วมในสังคมของคนพิการในประเทศไทย*. ILO Skill and Employability Department.
- Laurent, A T.G. (2014). *An analysis of the Problem-solving skills of children who are deaf or hard of hearing*. Washington University School of Medicine in St. Louis
- Singh, Raja Roy. (1991). *Education for the twenty-first century: Asia-Pacific perspectives* Bangkok: UNESCO Principal Regional Office for Asia and the Pacific.
- SEAMEO INNOTECH. (nd). *Graphics adapted from "Four Pillars of an Effective Sales Service (2011)".* (last accessed 03/12/2018). Available from http://iflex.innotech.org/GURO21/module1/l1_20.html